Sári László

Vissza a szívbe!

kínai novella

Az ifjú Lin-csi útban faluja felé, hajóra szállt a Sárga-folyón. Már második napja utazott a fedélzeten, de még mindig csak csodálta a parton eléje táruló látványt. Amikor belefáradt a virrasztásba, félrehúzódott a kirándulóktól, s azon nyomban lecsukódott a szeme. Álma a hajóról egyenesen az Égbe repítette. Izgatottan érkezett meg a Keleti Sárkánykirály birodalmába. Lin-csi sokáig remélte, hogy odalent, a földi világban viszontlátja asszonyát, de az égi királylány nem látogatott el hozzá.

– Hátha egyszer mégis idetalál – mondogatta magának Lin-csi, s gyakran megfordult a földi szépségek után. Megpillantva olykor egy apró, piros selyemcipőt az utcán, vagy elámulva vékony bambuszujjak finomságán, melyek napfényes ablakokban gyenge virágszálakat igazítgattak el, Lin-csinek sokszor és erősen megdobbant a szíve.

De sehol sem találta a földön égi asszonyának mását. Mosolyoghatott rá barackvirág szem akárhány, ívelhetett fölötte karcsú holdsarló-szemöldök, Lin-csi azonnal látta: nem az a láb, nem az a kéz, nem az a szem, nem az a lány. Bármilyen csodás, bármilyen bűvölő. Aztán már nem is figyelt rájuk. Most azonban, fent az Égben lázasan kutatott az igazi királylány után.

A Tarka Felhő Palota bíbortermét üresen találta, a kertek is néptelenek voltak. De amikor a Selyemfelhők Lugasába ért, végre észrevette a szolgálók kisebb csoportját. Szaladt az égi leányokhoz, s türelmetlenül kérte őket, vezessék szépséges úrnőjük elé. Ám azok csendesen beszélgettek tovább, rá se hederítettek a vendégre. Lin-csi kétségbeesetten magyarázta, mit kíván tőlük, de hiába.

Akkor értette csak meg, hogy varázs van rajta, büntetés, amit az égi törvénykező szabott rá. Nem látják őt a Keleti Sárkánykirály országának lakói, s nem hallják szavát.

– Én ezután is hű leszek hozzád, te is légy hozzám igaz. Így a távolból is együtt leszünk, de már sohasem úgy, mint eddig. Hiszen útjaink nem közös utak – hallotta most emlékeiből a királylány hangját. Utolsó találkozásuk utolsó vallomását. – Ez azt jelenti, hogy nem is beszélhetek vele többé?! – tette fel magának Lin-csi rémülten a kérdést, de meg se próbált válaszolni rá. A Zene Illatának Jádeligetébe rohant, hogy legalább lássa égi feleségét.

Mintha gyászba öltözött volna az egész liget, olyan komor csend uralta mindenütt. Lin-csi alig találta meg az óriás jádefát, melynek árnyé-

kában oly sokszor hallgatta a tündéri ujjak lantjátékát. És lám, az asszony most is ott ült a fa alatt, hajában gránátalmavirág, s pengette a húrokat. De Lin-csi nem hallotta a muzsikát. Leroskadt a közeli tó partján, onnan nézte a királylányt, aztán a víz színén szikrázó vörös lótuszkelyheket.

– Velünk voltál, megismerted égi országunkat. De örökre nem költözhetsz hozzánk. Mikor földi tested végképp leveted, ez a táj otthonod lehet. Ugye, érted? – jutottak most Lin-csi eszébe a Csodálatos Ébredés Tündérének szavai, égi látogatása első napján. Amikor a Diadalmas Szerelem Ligetében termett Ezer Vörös Csepp tea bódító levét először itta, a tündér már akkor figyelmeztette őt.

– Nem értettem meg a figyelmeztetést. Megszegtem a törvényt. Az égi szenvedély és a földi kötelesség rabságába estem egyszerre. S én mindkettőt szolgálni akartam. Az Égben a földit, a Földön az égit feledni kell. Ez a szabály.

– A tündérek és a halandók nem látogathatják egymás birodalmát szabadon. Nincs hatalmuk, hogy az égi és a földi sorsot egyformán bírják – hallotta megint a múltból asszonya szelíd hangját.

És amikor ismét feléje fordult, hogy legalább szépségében gyönyörködhessen, váratlanul és kegyetlenül a Félelmetes Ébredés Tündére szólította.

– Csak futó percig szabad még csodálnod
a ködképet, mely a valóság helyett van!
Vissza a szívbe! Jobban rátalálsz ott,
ott jár-kel ő sok változó alakban.
S az egyből lassan száz lesz és ezer lesz,
ezer és ezer, s mindig kedvesebb lesz –

szólt a Félelmetes Ébredés Tündére, s abban a szempillantásban a Keleti Sárkánykirály égi birodalma semmivé foszlott Lin-csi szeme előtt.

Csodásan leng mostan el

kínai novella

Az ifjú Lin-csi egy nap tornyos növésű, szép ciprusfát vet észre az út szélén. Amikor a közelébe ért, a tündér jutott eszébe, aki ott lakik minden égi és földi virágban, fában és fűszálban. Akinek ez a ciprusfa is lakása, és aki innen, ennek a fának sűrű zöldjéből lépett először Lin-csi elé, még vándorútja kezdetén.

Megérkezett tehát. Ott állt ismét Nan-hua falu határán. Kis ideig még bámulta a ciprus formás lombját, még eltűnődött egy-egy felvillanó régebbi emléken, de aztán erőt vett rajta a türelmetlenség. Sebesen szedte a lábát hazafelé.

Szülei házához érve, bármennyire remélte is, nem érte meglepetés. Odabent két fáradt és beteg öreget talált. Nem ígért már mást nekik az Ég, csak az elmúlást. Ám az öregek derűsen várták életük végét: tisztességgel elvégeztek idelent minden munkát.

Lin-csi mindezt tudván, gondosan előkészítette a temetést. Finom fából készült, sokszor és vastagon lakkozott koporsókat vásárolt, halotti ruhákat, takarókat, majd száz fenyőt és száz katalpa fát ültetett a sírhely köré. Eközben is hosszú órákat töltött együtt szüleivel, csendesen beszélgettek elmúló életükről és a jövendőről. Végül szépen haltak meg, úgy ahogy éltek.

Amikor elérkezett a temetés napja, a falusiak sokan összegyűltek, hogy a koporsószállító kocsikat kísérjék. Mire pedig a gyászmenet a háztól a sírhely közelébe ért, még többen lettek; a zászlósok, a zenészek is megszaporodtak.

Lin-csi szótlanul nézelődött a zajos tömeg élén. A fák között akkor két némán álldogáló alakot vett észre, közvetlenül a sírgödör szélén. Nem velük jöttek, ott állhattak már jó ideje, tekintetüket a gödör mélyére szegezték. Az emberek csodálkozva nézték őket, egyedül Lin-csinek volt ismerős a két vendég. Egy fiatal gyászruhás asszony és egy hosszú hajú taoista barát. Lin-csi csak nézte őket némán. Ott álltak végig mozdulatlanul, míg a szertartás zajlott. A temetés végeztével azután, amikor hirtelen szétszéledtek az emberek, a sírhalom mellett kis időre ők maradtak hárman. Lehajtott fővel a csendben, odalent a mélyben a koporsók. Lin-csi nem merte fölemelni a tekintetét.

– Ki tudná megmondani, mi ez itt? Kik vagyunk a három világból? Vagy talán ennyire összeér a Föld és az Ég? A létezés és a nem létezés? – efféle kérdésektől zúgott Lin-csi feje, amikor végre mégiscsak fölnézett. Abban a szempillantásban óriási mennydörgés hallatszott, nagy szél támadt, zápor zúdult alá, s a gyászruhás jelenés lassan tovatűnt a szeme elől, ellengett, mint az álom. Akkor a fákon, amelyeket nemrég Lin-csi ültetett, a bőséges esőtől azon nyomban új, dús lomb sarjadt, erős ágakba kapaszkodott a szél.

– Mily könnyen, tisztán, bájosan, csodásan
leng mostan el, komoly felhők alatt.
A lány csodája, éteri varázsban,

a páraszőtte mennybéli alak.
Ő leng így. Láttad, mikor táncba kezdett?
Ő, a legszebbek között is a legszebb.
De futó percig szabad csak csodálnod,
ködképet, mely a valóság helyett van!
Vissza a szívbe! Jobban rátalálsz ott,
ott jár-kel ő sok változó alakban –

hallotta akkor Lin-csi az Ég birodalmából a Félelmetes Ébredés Tündérének ismerős hangját. Látta a páraszőtte alakot fölemelkedni, és értette jól a figyelmeztetést. – *Vissza a szívbe! Jobban rátalálsz ott!* – Hallotta ő ezt már, tudta ő ezt már régen. Mégis elviselhetetlen fájdalmat érzett, amikor a kép szertefoszlott a magasban. Mire magához tért, már teljesen egyedül állt a sírdombnál. Egyes egyedül. Mint a ciprus a szélfútta vetésben, karcsún és sötéten.